İslam ve Demokrasi

Üveys AKI

Beyan – Mart 2011

İSLAM VE DEMOKRASİ

Üveys AKI

Beyan – Mart 2010

Demokrasi;Tüm üye veya vatandaşların, organizasyon veya devlet politikasını şekillendirmede eşit hakka sahip olduğu bir yönetim biçimidir.

Demokrasi; Halkın egemenliği temeline dayanan yönetim biçimidir.

Demokrasinin ana yurdu olan Eski Yunan'daki filozoflar Aristo ve Eflatun demokrasiyi eleştirmiş, hattâ o zamanlarda halk içinde demokrasi için "ayak takımının yönetimi" gibi kavramlar kullanılmıştır. Fakat demokrasi günümüz ahir zaman dünyasında en yaygın kullanılan devlet sistemi haline gelmiştir. Artık siyaset bilimciler hangi sistemin daha iyi işlediğinden çok hangi demokrasinin daha iyi işlediği tartışmalarına girmişler ve liberal, komünist, sosyalist, hıristiyan muhafazakar ve faşist düşünürler kendi demokratik sistemlerinin erdemlerini ön plana çıkarmaya çalışmışlardır. Demokrasinin dünya nezdinde bu kadar kabul görmüş olmasının neticesi olarak ne yazık ki sözü geçen tâifeye bir kısım müslüman/islamcı(!) düşünürlerimizde dâhil olmuş, islam ile demokrasinin çelişmediğini ifade ederek demokrasi havariliğine soyunmuşlardır. Sonuç olarak ondört asırdır bilinen şekliyle İslami mücadele yani cihad, geçirdiği bu evrim neticesinde demokratik mücadeleye dönüşmüş, böylece ortaya ucûbe bir cihad metodu çıkmıştır. Artık müslümanlar, demokratlar tarafından dinlerine yapılan antidemokratik taaruzlara demokratik tepkiler vermeyi en eslem ve mantıklı yol kabul eder olmuşlar.

Peki gerçekte islam ile demokrasi bağdaşır mı yada bağdaştırılabilir mi ?

Demokrasinin yukarıda verdiğimiz kabul görmüş tariflerine bakarsak bağdaştırmak çok zor, hattâ imkansız diyebiliriz.

وَإِن تُطِعْ أَكْثَرَ مَن فِي الأَرْضِ يُضِلُّوكَ عَن سَبِيلِ اللّهِ إِن يَتَّبِعُونَ إِلاَّ الظَّنَّ وَإِنْ هُمْ إِلاَّ يَخْرُصُونَ

"Eğer yeryüzündekilerin çoğuna uyarsan seni Allah yolundan saptırırlar. Onlar ancak zanna uyuyorlar ve onlar sadece yalan uyduruyorlar."(En'am 116)

Demokrasi tarifi içinde "halkın egemenliği" şeklinde ifade edilen ve demokrasinin temeli olan "çoğunluk haklıdır" yada "çoğunluğun dediği olur" mantığı bu ayeti kerimeyle açık şekilde uyuşmuyor. Bu durumda gerek toplumsal, gerekse bireysel yaşamda uyulması gereken ve doğru olan, çoğunluğun istediği/dediği değil, Allah'ın dosdoğru yolu olan islam şeriatı

olduğu anlaşılmış oluyor. Zira toplumun kâhir ekseriyetinin islâma muhalif bir meselede fikir birliği etmiş olması, bu kalabalığın dediğinin hak olduğu manasına gelmiyor.

Ayeti Kerimede İnsanı yaratan elbette yarattığını en iyi bilen olarak, yeryüzündekilerin çoğunluğun yalancı, zanlarına tabi olan ve Allah yolundan saptıran kimseler olduklarını haber veriyor. Yaşadığımız modern çağda bu ayette beyan edilen hakikatin en büyük isbâtı, ikibin beşyüz yıl önceYunanlılar tarafından îcâd edilerek demokrasi ismi verilen, insanların çoğunluğunun hevâsına uymayı esas alan bu yönetim biçimidir.

Demokrasinin lugat manasında dahî "sezarın hakkı sezara, tanrının hakkı tanrıya" şeklinde klişe haline gelen ve hâkimiyeti kayıtsız şartsız(!) kulların hevâlarına teslim eden mânâ açıkça görülüyor.

Halbu ki Allahu Teala, değişmez, hattâ değişmesi dahî teklîf edilemez anayasamız Kuran'ı Keriminde şöyle buyurmaktadır.

فَإِن لَّمْ يَسْتَجِيبُوا لَكَ فَاعْلَمْ أَنَّمَا يَتَّبِعُونَ أَهْوَاءهُمْ وَمَنْ أَضَلُّ مِمَّنِ اتَّبَعَ هَوَاهُ بِغَيْرِ هُدًى مِّنَ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ لاَ يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ

"Eğersana icabet etmeyecek(uymayacak) olurlarsa, bil ki onlar, sadece kendi hevâ(istek ve tutku)larına uymaktadırlar. Oysa Allah'tan dosdoğru bir delîl olmaksızın, kendi istek ve tutkularına (hevâsına) uyandan daha sapık kimdir? Şüphesiz ki Allah, zâlimler toplumunu doğruya iletmez." (Kasas 50)

Bu Ayeti Celilede Peygamber Efendimiz (Aleyhisselam), kendi hevâsını yani kendi kendini ilahlaştırma çabasına giren insanlara karşı uyarılmakta ve Allah'ın şeriatı yerine insanların hevasına tabi olmayı, diğer bir ifadeyle demokrat kafa yapısını doğrudan sapmışlık olarak tanımlamaktadır. Her akıl sahibine açıktır ki, demokrasinin tanımı tamda ayeti kerimede sapmışlık olarak ifade edilenin aynısıdır.

Çoğunluğun hevâsını(isteklerini) vahye tercih eden ve bu istekleri muhaliflere dikta eden bir idare biçimi !

Başka bir ifadeyle %51'in %49'a rablik yaptığı sözde özgürlüklerden yana, insan haklarına saygılı bir düzen !

Tamamı sözde bir çoğulculuk ve özgürlük söylemidir bunların. Zira demokrasi müdâvimleri insanları en körpe çağlarında kendi torna tezgahlarında zorunlu kıldığı eğitime tabi tutarak isteklerine uygun kafa yapıları oluşturmakta, diğer yandan türlü medya organları ve sundukları imkanlarla toplumu şehvetlerinin kölesi haline getirmekte, böylece tek tip ve uyuşturulmuş insan üretmeye çabalamaktadırlar. Sonuç ortadadır; kimsenin dahli olmadan kendi tercihlerini kendilerinin yaptıklarını zanneden, zihinleri çocukluktan programlanmış ve ömrünün sonuna kadar da türlü yöntemlerle uyuşturulmaya ve yönlendirilmeye devam eden sözde egemen halk kitleleri !…

Şimdi bir düşünelim; ola ki halkın büyük çoğunluğu islâm hukuku isteyecek olsa veya tümünü değil de az bir kısmına tâlipli olsa, hattâ onu da geçtik bâzı yönetimsel istekleri islâma benzerlik arz etse, halkın egemenliğine

dayandığı iddia edilen sistemin bir anda yasakçı ve despotik bir çehreye büründüğüne cümle âlem şâhid olacaktır. Halkın belki de %90'ının isteği, değişmesi dahi teklif edilemez denilen tanrısal! buyruklara takılıp kalacak, Sezarın hakkı gözetilecek de Allah'ın hakkı, müslümanların hakları, çoğunluğun istekleri gözetilmeyecektir. Çünki kendi iddialarıyla dahî çelişen bu demokrasi aldatmacası, hevâlarını insanlara dikta eden bâzı sahte ilahların haram ve helalleriyle sınırlıdır.

Mâkâleme tarif ettiği gençliğe kavuşmak dileğiyle üstad Necip Fazıl'ın gençliğe hitâbesinden iktibas ettiğim birkaç paragrafla son veriyorum.

Halka değil hakka inanan, meclisinin duvarında "hâkimiyet hakkındır" düsturuna hasret çeken, gerçek adâleti bu inanışta ve hâlis hürriyeti hakka kölelikte bulan bir gençlik…

"Kim var!" diye seslenilince, sağına ve soluna bakınmadan, fert fert "ben varım!" cevabını verici, her ferdi "benim olmadığım yerde kimse yoktur!" duygusuna sahip bir dava ahlâkını pırıldatıcı bir gençlik…

Bugün, komik üniversitesi, hokkabaz profesörü, yalancı ders kitabı, çıkartma kağıdı şehri, muzahrafat kanalı sokağı, fuhş albümü gazetesi, şaşkına dönmüş ailesi ve daha nesi ve nesi, hasılı, güya kendisini yetiştirecek bütün cemiyet müesseselerinden aldığı zehirli tesiri üzerinden silkip atabilecek, kendi öz talim ve terbiyesine, telkin ve tenviyesine memur vasıtalara kadar nefsini koruyabilecek, tekbaşına onlara karşı durabilecek ve çetinler çetini bu işin destanlık savaşını kazanabilecek bir gençlik…

Bu gençliği karşımda görüyorum. Maya tutması için otuz küsür yıldır, devrimbaz kodamanların viski çektiği kamıştan borularla ciğerimden kalemime kan çekerek yırtındığım, kıvrandığım ve zindanlarda çürüdüğüm bu gençlik karşısında uykusuz, susuz, ekmeksiz, başımı secdeye mıhlayıp bir ömür Allah'a hamd etme makamındayım.

Genç adam! bundan böyle senden beklediğim, manevî babanın tabutunu musalla taşına, Anadolu kıtası büyüklüğündeki dâva taşını da gediğine koymandır.

Surda bir gedik açtık, mukaddes mi mukaddes!
Ey kahpe rüzgâr, artık ne yandan esersen es!..

Allah'ın selâmı üzerine olsun!